

στερίζω (подкрѣпиавамъ) происходи отъ ἄλ, φερ, στερ=ал, фер, стер, На много обаче первобытный корень ся находи въ другъ нѣкои си языкъ сроденъ еленскому; какъ то, ἀγγέλω — ангело има корень гел, кой корень ся е съхранилъ въ нѣмската рѣчь gellen=геленъ, коиа значи *бухти, ихию*.

(Γεναδίου γραμματικὴ τῆς Ἑλλ. γλώσσ. παραγωγή λέξεων, стрън 132).

Забѣлѣшка. Тукъ какъ то видиме ученый Грькъ, коренный слогъ на ἀλίσκω, казва отъ ἄλ и приймаго за чисто еленско! Нъ ные като го сравниме съ турко-татарское ал, зѣми, хвати, улови, видиме чи има и въ това нѣшто си варварско спорядъ Платона! ἀλίσκω же въ первобытно значеніе, значи ловѣж, хваштаиъ, зѣмаиъ. А на στερίζω, казва стер и мысли го и него за чисто еленско, а то е отъ στάω=стоѣж, στερίζω значи въ первобытность застоѣваиъ нѣшто си, гуждаиъ нѣшто си подпоркѣ до друго, подкрѣпиаиъ го и пр. Колко то за ἀγγέλω што говори: ἔχει ῥίξαν γελ и было отъ сродно то германскаго языка gellen=геленъ, кое значило βομβεῖν ἤχεῖν и то, по нашему мнѣнію, не е право. Ные мыслиме чи по-право можи ся произведи отъ турко-татарское гел, доиди, (гелмекъ=доходити) ἄγ-γελος=онъ-зи кой е дошаль отъ нѣгдѣ си и носи вѣсть. Знаио е чи въ сички тѣ стары языцы коренни тѣ первобытни рѣчи или слога ве сѣ имали най-напрѣдъ естествено то си значеніе, т. е. такова сѣшто кое значи вѣшь та коѣ то сѣ искали да изразжѣтъ први тѣ створители языка; а приносны тѣ и отвлечены тѣ значенія отъ послѣ ся сѣ поѣвили, иначе не е могло да бѣди. А кой не знаи чи први тѣ чловѣци, до дѣ іоште нѣсѣ имали писменность, а и сега іоште много племена, вѣсти тѣ си сѣ давали чрѣзъ чловѣцы кои сѣ ходили и доходили нарочно за това? штото ἄγ-γελος не е друго освѣнъ дошавшый да донесе вѣсть гелмишъ, турскы, и прочее.

Учени тѣ гръцы, само на еленски языкъ, никогы не могжѣ изучи добрѣ языка си, поради тажъ странѣ смѣсь, и посрѣштѣтъ твърдѣ голѣмы затрудненія, впуштаюшти ся въ вдно дълбоко заблѣждение безкрайнаго словопроизводства.

Ето што казва, се врѣху той-зи прѣдмѣтъ, и другъ единъ ученъ Грькъ даже и рѣчникомписатель:

—Ἐκτὸς δὲ τούτων, πλείστας λέξεις παρέλαβον, ὡς γνωρίζομεν, οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀπ' ἄλλων ἐθνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχον ἐπιμιξίαν. Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ οἱ Φοίνικες, καὶ οἱ Πέρσαι, καὶ οἱ Σκῦθαι αὐτοὶ μετέφερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅχι μόνον τὰς τέχνας τῶν καὶ τὰ προϊόντα τῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς λέξεις τῶν τῶν ὁποίων εἶνε περικτὸν, ἐὰν οὐχὶ καὶ γελοῖον, νὰ ἀναζητῇ τις τὴν ἐτιμολογίαν αὐτοῦ. —

—Освѣнъ же тыя множество рѣчы сѣ зѣли, какъ то знаиѣ, праотци тѣ ни отъ другы народы, съ кои то сѣ имали смѣшание. И Египтиани тѣ, и Финикиани тѣ, и Перси тѣ, и сѣшти тѣ Скыти принесли сѣ въ Елада не само художества та си и проѣзводы тѣ си, нѣ и рѣчы тѣ си (языка си), на кои то рѣчы излышно бы было, ако не и смѣшно, да изисква нѣкои си другагдѣ етимологиѣ тѣ имѣ (проѣзведение то имѣ).

(Вишъ въ прѣдговору: Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης συντεθὲν ὑπὸ Σχαρλάτου Δ. τοῦ Βοζαντίου. Издад. 1852 въ Атины).